

10 Между това, Младенъ при своята изгора
се още бавеше въ града. Сами на двора
се бяха спрели те, до ниския стоборъ
подъ сянката, и тихъ, поволень разговоръ
повели. Трети пътъ те сбогомъ за разделя
си земаха, а пъкъ, все въ него погледъ взряла
и сложила ръка на рамото му, тя
го спираше.

→ „Тъмней, промълви той, ношъта
и чака де другаръ. Прошавай, свидно дете!
До виждане... Беда че щяла да ме слете? —
Отъ малкъ спътници биле сж ми беди...“

— Нима е сѣщо днесъ, шо е било преди?
Нима сърце ти днесъ по-инакъ не говори —
Младене! —

V, V Къмъ това лъжа не ме подстори,
ни скрита някаква и недостойна цель...
Та моята любовъ нима ще се предель
постави, — и какво ще дадели въ душа ми?
Тя дойде не да ме отъ пътя ми отмами,
а съ мене заедно да тръгне въ моя пътъ...
И той пристисна я на своята млада гръдь,
и думи галени потихомъ въ мрачината
се заромониха. — Предвестникъ на зората,
тъй ведрий утренникъ кога въ поле повей
и на самотните тополи залюлей
високо въ небеса възмогнатите върши —
сбере ги наедно и милва ги и кърши,
и те прегърнати съ треперящи листа
си излекомъ мълвижтъ... за свидна ди мечта,
или несвършени ношешни разговори —
кой знай!

→ Обади се отъ нейде и повтори
по-близо ясенъ зовъ, и стъпки не далечъ

Зав. ред. на ср. 55